

**Θέμα: Ευρωπαϊκή Σύμβαση της Βασιλείας για την Ετεροδικία των Κρατών του
1972**

1. Τόσο στις διμερείς διπλωματικές επαφές μεταξύ Ελλάδος και Γερμανίας, σχετικά με την αναγκαστική εκτέλεση κατά ακινήτων του γερμανικού Δημοσίου, αλλά και στο δικόγραφο του τελευταίου ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, γίνεται μνεία της *Ευρωπαϊκής Σύμβασης της Βασιλείας για την Ετεροδικία των Κρατών*. Η Σύμβαση αυτή υπεγράφη στις 16 Μαΐου 1972 στο πλαίσιο του Συμβουλίου της Ευρώπης και ετέθη σε ισχύ στις 11 Ιουνίου 1976 μετά από τρεις επικυρώσεις. Σύμφωνα με τα στοιχεία που δημοσιεύει το Συμβούλιο της Ευρώπης στην οικεία ιστοσελίδα, η Σύμβαση έχει επικυρωθεί ως τώρα από οκτώ μόνον κράτη. Η Γερμανία αποτελεί συμβαλλόμενο μέρος της από 16 Αυγούστου 1990, ενώ η Ελλάδα δεν την έχει καν υπογράψει.

2. Το άρθρο 23 της εν λόγω Σύμβασης ορίζει: «Κανένα μέτρο εκτέλεσης ή ασφαλιστικό μέτρο δεν μπορεί να παρθεί κατά της περιουσίας Συμβαλλόμενου Κράτους στο έδαφος άλλου Συμβαλλόμενου Κράτους παρά μόνο όπου και στο μέτρο που το Κράτος έχει ρητά και γραπτώς συναινέσει σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση». Από τη διάταξη αυτή το γερμανικό Δημόσιο συνάγει ερμηνευτικά, σύμφωνα με το δικόγραφό του, ότι λειτουργεί υπέρ αυτού *ετεροδικία εκτελέσεως* -ακόμη και αν δεν καλύπτεται με *ετεροδικία δικαιοδοσίας*- με συνέπεια να ματαιώσει την εκτέλεση εις βάρος ακινήτων της.

3. Η διάταξη αυτή δεν δεσμεύει πάντως την Ελλάδα, η οποία -όπως αναφέρθηκε- δεν έχει υπογράψει τη Σύμβαση, παρά την αντίθετη, μη ορθή, αναφορά στο δικόγραφο. Επίσης η διάταξη δεν είναι δυνατόν να δεσμεύσει την Ελλάδα ούτε εθιμικά, επειδή η Σύμβαση αφενός έχει περιφερειακό χαρακτήρα και αφετέρου έχει επικυρωθεί από πολύ μικρό αριθμό κρατών.

Αθήνα, 26 Ιουλίου 2001